

която обикновено има уста, широки колкото гърлото на рѣка Тунджа, казала нѣщо за тоя Миташъ: сититѣ си създали удоволствие отъ скждостъта на бѣднитѣ. Ученикътъ Христо Ботйовъ грабналъ тая мѣлва и я украсилъ съ всичкитѣ джангардаци, каквито могло да измисли неговото въображение. Първиятъ джангардакъ билъ, че Калеко Миташътъ обичалъ да покрадва зехтинътъ отъ кандилата по селскитѣ гробища. — Ще поржча, тайнствено продължавалъ фантазията съ палавиятъ Христо прѣдъ опуленото любопитство на измъчениятъ училищенъ народъ, — ще поржча Калеко на жена си „да накладе“ въ тенджерата фасулъ, па вземе зехтиничето и, докато го видишъ — той въ селскитѣ гробища. Като врънкало се търкаля отъ кандило до кандило, омаже зехтинътъ и бѣжъ да го не видишъ! — Или, додавалъ още забравилъ се разказвачъ, ще отиде въ Цариградъ. За да не плати никаква такса на голѣмия мостъ, каквато взематъ отъ всѣки минувачъ, още отъ далече Калекътъ ще се пристори на куцъ и на просѣкъ. Много хитъръ билъ тоя Калеко Миташътъ, хитро завършвалъ нашиятъ ученикъ, който минавалъ веднага на друга тема. Врѣмето е скъпо. Окарикатуренитѣ отъ Ботйовата фантазия учители лѣтѣли прѣдъ смѣщата се тълпа като марионетки въ нѣкой циркъ. Но тъкмо въ моменти на най-силно увлѣчение била обезпокоявана адмирираната компания. День-два продължавалъ „бойкота“, народътъ се прибиралъ въ класъ къмъ края на часа, а послѣ станало система. Това обърнало внимание на „персонала“: той заслѣдилъ. Най-сетнѣ „двѣтѣ шпионски очи“ на учителския съвѣтъ — училищниятъ надзирателъ, открилъ заговора и донесълъ на „персонала“, че Христо, синътъ на даскалъ Ботю, коткалъ ученицитѣ около себе си, като имъ разправялъ „масали“. Били прѣпоржчани мѣрки да не се повтарятъ подобни прѣстѣпления, защото „виновнитѣ ще бждатъ строго наказани“. Слѣдующия день нова